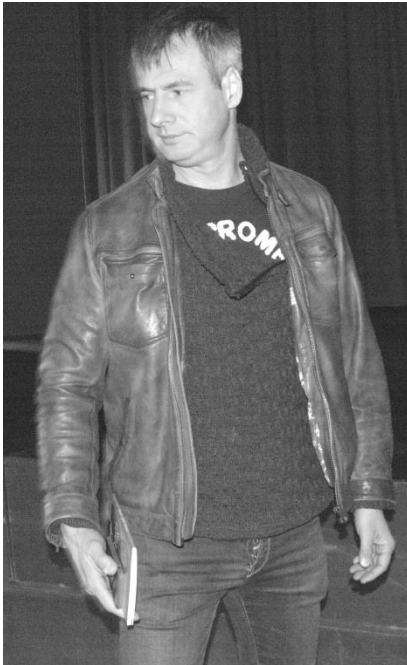

ÁDÁM TAMÁS

Megcsípte az a csók, amit színháznak neveznek Interjú Pindroch Csaba színművésszel

Pindroch Csaba, Jászai Mari-díjas színművész 1972. március 19-én született Salgótarjánban. Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban érettségizett 1990-ben. A Színház- és Filmművészeti Egyetemen szerezte színészi diplomáját 1997-ben. Azután számtalan jelentős színházi alakítást nyújtva bizonyította tehetségét. Szerepei közül a két leghíresebb a Frankie és Johnny, amelyben a főszerepet kapta, és utána A vágy villamosa című darab. 1997–2002 között a Budapesti Kamaraszínház tagja, majd 2002–2006 között a Vígszínház színésze volt. 2006–2011 között szabadúszó, a 2011–2012-es évadban ismét a Vígszínház tagja. 2012-től a Thália Színház művésze, 2014-től a

Veres 1 Színház társulatának is tagja. 2002-ben a *Valami Amerika* című vígjáték hozta meg neki az igazi hírnevet, amelyben Várnai Tamás filmrendezőt alakította, a film folytatását 2008-ban mutatták be a mozik. A *Kontrollban* kapott még fontosabb szerepet, 2003-ban. Bélus szinkronhangját adta a *Nyócker!* című animációs filmben, majd a Koltai Róbert rendezte *Megy a gőzös* című 2007-es vígjátékban láthattuk Sándorként. 2009-ben a *Szíven szúrt ország* című filmben kapott szerepet, a film Marian Cozma kézilabdás haláláról szól.

Miért épp Salgótarjánt választottad szülőbelyül?

Értem az iróniát. A születésem előtt azon gondolkodtam, hol lenne a legjobb meglátni a napvilágot; Tarján mellett döntöttem. Gondolom, így megy ez.

Itt éltetek amúgy?

Igen, ismerős a város, a Forgách-telep. Gyermekkoromban anyai nagyszüleimnél, Karancskesziben töltöttem a nyarakat.

Meddig éltél ezen a vidéken?

Tízennégy éves koromban átkerültem Esztergomba, a gimnáziumba. Gyorsan elszaladt az a négy év.

Vissza se néztél gyönyörű vidékeinkre?

Az érettségi után volt egy nagy vágta Salgótarjánban, akkor még nem léteztek klikkek, habár ez kicsit sántít, mivel játszottam egy zenekarban. Ezzel együtt igaz: mindenki jóban volt mindenkivel. Boldog békeidők!

Mennyire ismered Salgótarjánt?

Eléggé, éltük a magunk sűrű életét, zenéltünk, buliztunk, bejártam a környéket, hiszen újságkihordó is voltam.

Időben behatárolható pontosan az itteni jelenléted?

A gimnázium kezdetéig, majd tizennyolc és tizenkilenc éves koromban voltam masszívan jelen.

Merre mentél ezután?

Felköltöztünk Budapestre.

Jelenleg is Pesten éltek?

Órbottyánban lakunk a feleségemmel és három gyermekünkkel.

Kanyarodjunk vissza még kicsit Nógrádba. Mikor tudatosult benned, hogy a közelben született a legendás színész, Zenthe Ferenc?

Zenthe Ferenc apukája bányamérnök volt Salgóbarányán. Ott, ahol az én nagyapám csillésként dolgozott, hogy szebben mondjam, bányavonatot vezetett. Nagy valószínűséggel találkozhattak, kicsi a világ. Hallottam a színésziórás származásáról, bár nem tudatosult bennem. Tudtam Tolnay Kláiról, aki Mohoráról származik.

Amikor alakulgatott a Zenthe Ferenc Színbázis, azonnal az ügy mellé álltál.

A megyéből elszármazottaknak szerveztek egy jótékonyági előadást, engem Susán Feri hívott. Sok ismerős és ismeretlen emberrel találkoztam, feltolultak az emlékek.

*Tízéves a társulat, rengeteg munka, nagy sikerek.
Mindig odafigyeltem rájuk, tehetségesek, kitartóak.*

Jut eszembe, a ferenceseknél jártál gimnáziumba, nem jutott eszedbe, hogy színész legyél? Nem csapott meg a művészet szele?

Gyerekként betlehemeztünk, egyszer verseskötetet hozott az órára a magyartanárnő, azon a tájékon kezdett mocorogni bennem valami. Esztergomban háromszáz ember előtt léptem fel a tornateremben, roppantul tetszett, hogy megnevettetem a srácokat. Bohóckodás szinten izgatott a dolog. Aztán harmadikban a magyartanárom verses kazettákat játszott le az órákon, és ez keményen megcsapott. Akkor már csak verseket tanultam. Más egyáltalán nem érdekelt, meg is lett az eredménye, rossz tanuló lettem.

Nem próbálkoztál versírással?

Nem hagyhatom ki Nagy Gabriella salgótarjáni magyartanárnőm szerepét, aki verseket írogatott, és engem is biztatott. Mondta: írjak egy szép verset, mert ha nagy ember leszek, ez sokat fog érni. Mit ad Isten, a kétezres években a Vígszínházban várt egy boríték, benne a Mondd, mit ér a világ? című versem.

Vállalható munka?

Nem tudom igazából megítélni a minőségét, de az biztos, hogy otthon bekeretezve lóg a falon. Kedves emlék, amelyben világmegváltó kérdéseket teszek fel.

Elsőre felvettek a színművészetire?

Nem, Siófokon portáskodtam, és más dolgokat csináltam. Megváltoztam rendesen, fel is adtam színészi álmaimat. Egy kis időre. Két év múlva ismét jelentkeztem. Akkor sem vettek fel, de legalább eljutottam a harmadik rostaig. Egy hétig laktunk az egyetemen, megéreztem azt a semmivel össze nem hasonlítható miliőt.

Innen már nem volt visszaút...

Elmentem stúdiósnak az Arany János Színházba (ma Újszínház – a szerk.), ahol végérvényesen megcsípett az a csók, ami a színház. Magához vonz, nem enged el. Egyébként 1993-ban végre felvettek a Színművészeti Egyetemre.

Említenél néhány nevet az osztálytársaid közül?

Csőre Gábor, Liptai Claudia, Bozsó Péter, Balázsovits Edit, Karácsonyi Zoltán, Lázár Balázs.

Nagyon beindultál, jöttek a színházi szerepek, olyan kultfilmekben játszottál, mint például a Valami Amerika vagy a Kontroll.

Valóban, elértek a sikerek. Ezek emeltek ki egy szűk dobozból. Szerencsések voltunk ezeknek a filmeknek a szereplőiként. Olyan szinten beégünk a nézők tudatába, hogy bár a szakma ezért büntetett, de a nézők szeretete kárpótolt mindenért. Abban az időben a tévében nem lehetett kitörni, hiszen gagyi filmsorozatok mentek, gagyi szereplőkkel. Megjegyzem, a mai napig sem sokat változott a helyzet. Ez, ugye, társadalmi sajátosság, nem csak magyar jelenség.

Alkalmazkodtál a körülményekhez?

Megpróbáltam, kétszemélyes darabokban léptem fel, időnként egyedül, és hát producerként is tettem a dolgom. A saját ízlésem szerint alakítottam a repertoárt, saját beruházással.

Mégis kőszínházakhoz kötődtél, kötődsz a mai napig, közben megesett, hogy szabadúszó voltál.

A Vígszínházban szűk volt a tér, nem tudtam elviselni az ottani létezést, éreztem, lépnem kell. 2006-ban mondtam fel, sokat köszönhetek a teátrumnak, de nem szerettem. A legnagyobb átjárás abban a színházban volt. Komoly árat fizettem érte, tovább tartott az út.

Jó döntésnek bizonyult?

Hosszabb távon mindenképp. Vidéki fellépéseim alkalmával is húzó névnek számítottam, és ezt élveztem.

Majd jött a Thália Színház.

Amelynek lassan nyolc éve megbecsült tagja vagyok. Úgy érzem, a legjobb helyre kerültem.

Segít az, hogy színészcsalád vagytok?

Persze, legjobb kritikus a feleségem, egyben a legnagyobb drukkerem is. Több előadásomnak ő a producere. Sok közös munkánk van, most például egy iskola alapításán dolgozunk, hogy több lábon álljunk.

Banális kérdés: mi a boldogság számodra?

Otthon lenni a családdal, a gyerekekkel. Igazi ajándék. Nem az a színész vagyok, aki itt fog meghalni a deszkákon. Szeretem a szakmám, és jólesik a siker, a taps. Viszont látni kell azt is, hogy a fejlesztésben, az oktatásban is lehet szép eredményeket elérni.

Éppen Balassagyarmaton láttam a vírusos időszak előtt a Segítség, megnőszültem! című egyszemélyes komédiádat. Nebéz egyedül játszani, a közönség figyelmét magadra vonni?

Nem a hatalmas mennyiségű szöveg megtanulása a nehéz. A fogadó-készség, a közönség reakciói roppant fontosak. Ez persze a színészen is múlik. Viszont, ha valaki alszik, netalán horkol, akkor halálos tud lenni. Ha jó a közönség, akárha szelek szárnyán repülnél. Ez egy interaktív műfaj.

Nagy kibívás ez a darab?

Azt akartam megtudni, hol tartok negyvenhat évesen. Képes vagyok-e hetvenöt percen keresztül arra, hogy mindenféle díszlet nélkül lekössem a közönséget. Kíváncsi voltam, milyen az, ha egyedül fürdöm a sikerben, vagy egyedül bukom meg, ne kelljen osztoznom senkivel semmiben.

Köztudomású, hogy szeretsz jótékonykodni, Balassagyarmaton például a Palóc Múzeumért áldoztad be az előadásod bevételét.

Karancskesziben, a hideg szobában állt egy Mária-szobor. Az ősök egy kápolnát építettek a házunk sarkánál, amely '44-ben egy hatalmas viharban megsérült, porig égett. Így került a szobába a Mária-szobor, ami csodával határos módon megmaradt. Nagymamám sokat mesélt erről, igen ám, de egyszer elcsentem egy ötszázast a nyugdíjából, amit elrejtettem a Szűz Mária szobor alatt. Hatéves lehettem. Nem tudtam, mi az értéke, csak olyan szép volt. Aztán később ártatlanul mondtam: jaj, megtaláltam. A nagyszüleim meghaltak 1982-ben, elvittem a szobrot az új házamba. Később aztán a Palóc Múzeumba került, az állandó kiállítás része lett. Tanulmány is készült róla. Büszke voltam, nemes család lettünk, hiszen szobrot adományoztunk a múzeumnak. A Madách-díj átvétele előtt be-mentem a múzeumba, hatalmas élmény volt látni a szobrot, meghatód- tam, azonnal eldöntöttem, az előadás bevételét felajánlom a Palóc Múze-umnak.